

Piros és zöld

Nerokozéno, a piros hajú herceg egy napon megkérdezte anyjától, Taka királynőtől, hogy mennyire szereti őt, de a választ meg sem várva, bejelentette:

– Anyám, én téged lehetetlenül szeretlek!

Taka királynő elmosolyodott, lelkét elöntötte a forróság, és ezen a forróságon gyorsan meg is főzte az aznapi kávéját. Fiának pedig adott egy cuppanós puszit.

Ezzel a puszival Nerokozéno herceg órákig el tudott játszani. Később összeveszett a húgával, mert a húga szerint minden puszi más színű, Nerokozéno szerint viszont a pusziknak ízük van, színük nincs.

PimPim hercegnő ekkor negyvenhat hónapos volt, és rettenetesen érzékeny korszakát élte. Azért kapta ezt a nevet, mert dalolva jött a világra, mégpedig ezt a kis dalocskát énekelte: *Pim pim pimi pum...* Ezt azóta sem unta meg.

Imádott mindent, ami szivárványszínű volt, hatalmas raktárra való szivárványszínű dolga volt. Volt neki szivárványos nyalókája, hajgumija, csatja, lufija, szivárványos hajú játékbabák sorakoztak polcán, szivárványos zoknik, harisnyák, bűgőcsigák, kaleidoszkópok, meg mindenféle fodros ruhácskák és masnik.

Pusziból is volt neki mindenféle színű. Csereberélte őket kis barátnőivel. Mikor PimPim hercegnő a barátnőivel játszott, kislányos dolgokról beszélgettek. Ilyenkor Nerokozéno herceg nem fért a bőrében, legalábbis azt érezte. Kinyújtotta a nyelvét, hogy több hely maradjon odabenn.

Arra gondolt, hogyha valami érdekeset tudna mutatni a lányoknak, azok elfelejtenék az unalmas beszélgetést a színekről, puszikról. Megpróbált cigánykereket vetni, nem is egyet, egymás után többet. Vicces volt. A lányok kikacagták.

Nerokozéno herceg csalódottan elsomfordált.

PimPim hercegnőnek is voltak rossz napjai, ilyenkor úgy érezte, hogy sírnia kell. Nem tudta, mi baja, de mindenkinek elmondta, pontosabban elsóhajtotta, hogy ő most szomorú, nagyon szomorú, és valószínűleg sírni is fog. Ezzel gyakran fenyegetőzött, félt is tőle mindenki, mert ha eleredtek a könnyei, színes patakokban folytak, és a szivárvány összes színe öntötte el a palotát és környékét.

Gyakran megesett, hogy olyan dolgokra is rácsöppentek a könnyei, amelyekre nem kellett volna. Egyszer Ócius, az öreg király, akiről még nem beszéltünk, inge ujjával megtörölte a hercegnő

könnyes szemecskéjét, és azt vette észre, hogy inge hirtelen gyönyörűen szabott hercegnői ruhává változott.

Egyik este Taka királynő az *Iciri picirit* olvasta PimPim hercegnőnek és Nerokozéno hercegnek, ami valahogy így hangzott: „Ajaj, hol volt, hol nem ... Volt egyszer egy iciri piciri kis macska ... Volt annak két iciri piciri kis tehene...” – pedig csak egy csepp szivárvány-könny hullott rá a mesekönyvre.

Vagyis a szivárvány-könnyektől minden összezavarodott, fiúból lány, lányból fiú lett.

Mint már mondtam, mindenki félt ettől a szivárványszínű könnyáradattól, egyedül Óciusz király mosolygott, mert ő mindenben csak mosolyogni tudott, amit az ő hercegkisasszonya művelt. De az is könnyen meglehet, hogy észre sem vette, mert nemcsak szórakozott, de köztudottan színtévesztő is volt. Ezt sokáig titkolta, csak

Nerokozéno herceg születésénél derült ki, mert mikor meglátta fiát, felkiáltott:

– Nahát, ennél zöldebbet még soha nem láttam!

A királynő azt hitte, férje viccel, de később, mikor újra és újra elmesélték egymásnak, hogy lettek szülők, a király maga ismerte be. Gyakran meséltek egymásnak közös emlékeket, de Nerokozéno herceg és PimPim hercegnő is nap mint nap gondosan előteremtették a friss mesélnivalót.

